

DE DODENKAMER

Van dezelfde auteur:

Denk aan Sarah
Vermist
De geheime vriend

Chris Mooney

De dodenkamer

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Dead Room

Uitgave

Penguin Books, Londen

Copyright © 2009 by Chris Mooney

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Wil van der Terp

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagillustratie

© plainpicture/whatapicture

Foto auteur

© Vin Catania

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2829 5

D/2011/8899/77

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor John Connolly en Gregg Hurwitz

Dag 1

I

Darby McCormick stapte over het lichaam van de dode bodyguard en verwisselde razendsnel de twee lege magazijnen van dertig patronen elk uit het semi-automatische Heckler & Koch-machinepistool. Tegen de tijd dat de lege patroonhouders de vloer raakten, zaten de twee volle alweer op hun plaats.

Terwijl het zweet over haar rug en haar gezicht gutste, sloop ze behoedzaam naar de deurpost, waar ze gespannen luisterde of ze behalve het doffe, floppende geluid van de helikopterrotorbladen op het dak nog andere geluiden kon onderscheiden.

Hoewel ze niets hoorde, wist ze dat Chris Flynn elk ogenblik deze kant op moest komen. Toen ze beneden op de laadvloer achter een stapel kisten dekking zocht voor de salvo's uit de automatische wapens van Flynns twee bodyguards, had ze Flynn de trap op zien rennen, vlak voordat haar partner van het SWAT-team de elektriciteit in het pakhuis uitschakelde. Ze stormde de gammele metalen trap naar de eerste verdieping op om Flynn de pas af te snijden naar het trappenhuis... zijn enige ontsnapingsmogelijkheid.

Darby wist bijna zeker dat hij daar nog niet kon zijn. Ze wierp een snelle blik om de deurpost en tuurde over haar wapen door de lange, halfdonkere gang, vaag verlicht door een beetje licht dat via de ramen binnenviel. Maar het was niet genoeg. Ze schoof de nachtkijker voor haar ogen.

De duisternis in het pakhuis lichtte spookachtig groen op. Op haar hoede liep ze door de gang in de richting van het trappenhuis.

Opeens zwaaide een deur open. Daar stond Flynn, verscholen achter een doodsbange vrouw. Met zijn ene arm om haar keel geklemd, hield hij de loop van een Glock tegen de zijkant van haar hoofd gedrukt. Behalve zijn ene oog boven haar schouder, ging hij volledig schuil achter de vrouw.

Verdomme, geen kans op een gericht schot. Ze wilde hem niet doodschietsen, alleen maar verwonden om te voorkomen dat hij de

helikopter zou bereiken. Haar orders waren duidelijk geweest: ze moest Flynn levend in handen krijgen. Dood was hij waardeloos.

‘Ik weet wat jullie schoften van me willen!’ riep Flynn. Zijn stem galmde door de verstikkend warme lucht. ‘Maar ik zeg niks.’

‘Ik ben hier om u te beschermen,’ zei Darby, en ze kwam voorzichtig dichterbij. ‘Het kartel...’

‘Geen stap verder en laat je wapen vallen.’

Darby bleef staan, maar liet haar wapen niet zakken. ‘Het kartel wil je vermoorden, Chris. Je weet te veel. Ze kunnen het zich niet veroorloven je in leven te laten. We kunnen je bescherming aanbieden in ruil voor...’

‘IK MEEN HET! GOOI NU JE WAPEN NEER OF IK ZWEER JE DAT IK HAAR VERMOORD.’

Darby twijfelde er geen ogenblik aan dat de achtendertigjarige Amerikaanse bankier meende wat hij zei. Hij had zijn vriendin gewurgd, met wie hij al twaalf jaar een relatie had, toen hij had ontdekt dat ze aan de politie van Boston had verteld dat Flynn zijn incassobureau had gebruikt om bijna een half miljoen aan drugsdollars wit te wassen voor de Mendula-familie, een Colombiaans drugskartel.

Flynn deed een plotselinge beweging naar voren, waardoor de vrouw die hij als schild gebruikte bijna struikelde. Haar belachelijk hoge hakken schraaptten over de vloer en ze greep Flynns arm om haar evenwicht te bewaren. Haar lange, zwarte haar bedekte het meeste van haar gezicht. Ze ging totaal anders gekleed dan het overige magazijnpersoneel. De riempjes van haar pumps waren bezet met flonkerende rijensteentjes en een chic, wit maatpakje zat als gegoten rond haar slanke, welgevormde lichaam.

Het SWAT-team kan de helikopter volgen, dacht Darby. Misschien lukt het ze mensen ter plaatse te hebben tegen de tijd dat het toestel landt.

‘Doe als hij zegt, alsjeblieft!’ riep de vrouw met een zwaar accent. ‘Thuis twee kindjes. Ik wil terug naar huis om weer te zien.’

‘Oké, Chris,’ zei Darby luid en duidelijk. ‘Jij je zin. Ik ga weg bij de trap.’

‘Laat je wapen vallen.’

Darby aarzelde nog steeds.

‘Laat je gijzelaar gaan en je hebt mijn woord.’

De vrouw uitte een gesmoorde kreet.

‘Voor de laatste keer, ik dóe het...!’

‘Oké, Chris.’ Darby liet haar wapen zakken en klikte het los van haar draagriem.

Flynn schuifelde in de richting van de trap. In het vlijmscherpe, contrastrijke beeld van de nachtkijker kon Darby de kleine, wormvormige littekens op Flynn’s kale schedel onderscheiden en ook de diamanten ringen van de vrouw en haar kunstzinnig bewerkte armband.

Darby liet haar wapen vallen en schopte het rechts van haar een stukje de gang in. Mocht Flynn toch besluiten te schieten, dan kon ze er misschien met een duik weer bij. Onder haar camouflagepak droeg ze een kogelvrij vest en metalen beschermplaten voor haar scheen- en bovenbenen.

Hopelijk richt hij niet op mijn hoofd.

‘Jouw beurt,’ zei Darby.

‘Ik vertrouw je nog steeds niet,’ zei Flynn, die dichterbij kwam. ‘Op je knieën... en geen plotselinge bewegingen.’

‘Wat je maar wilt, zolang je maar belooft de gijzelaar geen kwaad te doen.’

‘Doe het dan, nú, langzaam op je knieën. En geen geintjes, anders mol ik haar, begrepen?’

‘Begrepen.’ Darby liet zich op haar knieën zakken en bracht langzaam haar handen naast haar gezicht.

‘Geen beweging verder,’ zei Flynn. ‘Blijf precies waar je bent en ik laat haar gaan.’

Flynn bleef staan bij de onderste treden van de trap. In de vochtige, bedompte lucht in de gang, kon Darby de onmiskenbare geur van het parfum van de vrouw onderscheiden, Chanel no 1.

Hij liet de gijzelaar los en Darby hoorde de vrouw de trap op rennen, half struikelend op haar onmogelijke schoenen.

Flynn volgde haar niet. In plaats daarvan deed hij een stap naar voren en richtte zijn pistool op Darby.

Ze werd overspoeld door een enorme angst en het koude zweet brak haar uit. Maar Darby zag niet haar leven aan zich voorbijflitsen of andere flauwekul; ze deed dat waarvoor ze was getraind.

Op het ogenblik dat Flynn vuurde, trok ze met een ruk haar hoofd opzij. De kogel sloeg in de muur in. Haar handen schoten in een flits omhoog. Haar ene hand sloot zich om zijn pols. Met haar andere hand greep ze de loop van de Glock, draaide die zo dat het wapen naar zijn maag wees en trok het toen met een ruk naar zich toe.

Flynn was volkomen overrompeld. Terwijl hij struikelend zijn

evenwicht probeerde te bewaren, lukte het Darby het wapen uit zijn hand te wringen. Ze richtte en schoot hem in zijn dijbeen.

Flynn slaakte een kreet en viel op de vloer. Daarna draaide ze zich razendsnel om en richtte het pistool op de gijzelaar die op het platform boven aan de trap stond. De vrouw hield een semi-automatische Beretta met laservizier in haar handen.

Darby vuurde tweemaal, waarbij ze de vrouw in de maagstreek raakte. De vrouw wankelde achteruit tegen de muur en Darby vuurde nog tweemaal.

Flynn krabbelde over de vloer. Darby gooide hem op zijn buik, plantte haar knie in zijn ruggengraat en rukte zijn armen achter zijn rug.

Terwijl ze een paar moderne handboeien van haar riem trok, floepte de verlichting weer aan.

Darby schoof de nachtkijker omhoog op haar voorhoofd en knipperde het zweet uit haar ogen.

‘Verdomme,’ zei de gijzelaar, en hij staaarde naar de donkerrode vlekken op het jasje van haar witte maatpakje. ‘Die verfpatronen doen écht gemeen pijn.’

‘Zeur niet, Tina,’ gromde de man die Chris Flynn had gespeeld. ‘Ik ben de afgelopen twee dagen al drie keer om zeep geholpen.’

Kreunend liet hij zich op zijn rug rollen. ‘Jezus, McCormick, volgens mij heb je mijn ruggengraat gekneusd.’

In de gang verscheen een boom van een vent met gemillimeterd bruin haar en een verweerd, door de zon gebruind gezicht. John Hang, SWAT-instructeur van het Boston Police Department, knipte met zijn vingers en wees naar de deur.

‘McCormick, meekomen.’

2

Darby volgde Haug op enkele passen afstand. De adrenalinekick van de oefening – het eerste gedeelte van haar afsluitend SWAT-examen – maakte geleidelijk plaats voor een dodelijke vermoeidheid. Ze had tijdens de non-stop bewaking van het pakhuis de afgelopen drie dagen nauwelijks een paar uur kunnen slapen.

De eerste week van haar SWAT-opleiding begon elke morgen met een vijftien kilometer lange duurloop onder een brandende augustuszon op Moon Island. Er waren nog acht andere rekruten, allemaal mannen. De resterende ochtenden had ze doorgebracht met de training voor *close combat* en vuurwapentraining.

De late middaguren moest ze met een afgeplakte bril door rioolbuizen kruipen om de grenzen van haar claustrofobie te bepalen. Ze had haar nachtelijke duik oefeningen in Boston Harbor volbracht en was abgeseild uit een Black Hawk-helikopter. Een rekrut had zijn voet gebroken. Twee andere mannen moesten door blessures opgeven. De vijf overgebleven rekruten haalden het tot ‘The Yellow Brick Road’, een helse beproeving, bedoeld om het menselijk lichaam te breken.

Voorzien van kogelvrij vest en gevechtslaarzen, en gebukt onder een met vijftien kilo zand gevulde rugzak en met een voor haar borst gesespt of boven haar hoofd geheven machinegeweer, had ze in de verstikkende hitte gerend tot haar knieën het dreigden te begeven. Maar ze had zich vermand en verbeterd doorgezet. Ze was door modder gekropen, had in touwen en netten geklommen, hindernissen bestormd en in volledige gevechtssuitrusting door rivieren gewaad. Weer op de oever was ze met haar rugzak, die door het water tweemaal zo zwaar was geworden, verder gestrompeld tot haar benen het hadden begeven. Het lunchpakketje dat ze na afloop als beloning had gekregen – twee flesjes water, wat brood en een appel – had ze verorberd op weg naar de schietbaan, waar ze had geschoten tot de spieren in haar onderarmen waren verkrampd. ’s Avonds om tien uur,

na afloop van het trainingsprogramma, na een snelle douche, had ze zich in de mannenslaapzaal uitgeput op haar brits laten vallen, waar ze de volgende ochtend om vier uur werd gewekt om het allemaal nog eens over te doen.

Darby wist dat het tweede gedeelte van de training bedoeld was om hun geestelijke weerstand te breken. Zonder voldoende slaap kon het lichaam zich niet herstellen, een belasting die zijn psychische tol zou eisen, wat zou leiden tot frustratie, woede, en, in sommige gevallen, tot verstandsverbijstering.

Nog eens twee mannen vielen uit. Ze konden het niet langer opbrengen.

De drie overblijvers haalden de praktijktest.

Haug liep snel de laatste traptreden af, waar Darby's SWAT-partner op zijn rug een sigaar lag te roken. Zijn borst en een schouder waren besmeurd met bloedrode verf. Hij zwaaide naar haar toen hij haar zag. De leden van Haugs team die de rollen van Chris Flynns bodyguard toebedeeld hadden gekregen, zaten met sigaretten en sigaren tussen kratten en magazijnstellingen te praten. Ze keken niet naar Haug; ze keken naar haar. Ze voelde hun blikken op haar huid branden.

Ze balen ervan dat ik ze heb gedood. Ze grijnsde.

Haug liep de parkeerplaats op. Zijn grijze T-shirt was doortrokken van het zweet. Hij stak een dikke prop pruimtabak achter zijn kiezen. Zoals gewoonlijk viel er niets van zijn gezicht af te lezen. De emoties van de man gingen schuil achter een masker dat hij tijdens zijn jaren als marinier zorgvuldig had opgebouwd. Met soepele pas liep hij langs de zijkant van het magazijn. Zijn gevechtslaarzen knerpten op het grind. Oorverdovend getsjirp van krekels vulde de zinderende avondlucht.

'De vrouw die je hebt gedood,' zei hij na een lange stilte, in het donker voor zich uit starend. 'Hoe wist je dat ze geen echte gijzelaar was? Wat viel je op?'

Darby had de vraag verwacht. 'Ik vroeg me af wat een chic geklede dame als zij nog zo laat in een magazijn als dit zou moeten doen.'

'Kwam het niet in je op dat ze de eigenaar zou kunnen zijn? Tijdens de briefing heb ik jullie verteld dat de vrouw van de eigenaar de dagelijkse leiding had en regelmatig overwerkte.'

'U hebt ook verteld dat Ortiz een gierig stuk vreten was.'

'En?'

'Die vrouw droeg een armband van Cartier.'

Haug draaide zijn hoofd met een ruk naar haar toe en staaarde haar verbijsterd aan. ‘Je zag het aan die verdomde ármband van haar?’

‘En aan haar pumps van Christian Louboutin. Die moeten zo’n achthonderd dollar hebben gekost. En die armband nog eens drie-duizend. Ik weet niet wat dat pakje dat ze droeg heeft gekost, maar het zag er duur genoeg uit. Wat is het? Gucci? Armani?’

‘Zie ik eruit als een vent die zoiets zou moeten weten?’

‘Zoals u zich kleedt? Nee, meneer, niet echt.’

Haug rende de weg in die naar het beveiligde terrein van de explosievenopruimingsdienst voerde.

‘Uit de informatie over het kartel die u me gaf, bleek niet of de leider een man of een vrouw was,’ zei Darby. ‘Nadat Flynn haar had vrijgelaten, vluchtte ze niet naar een andere ruimte. Ook riep ze niet om hulp, maar rende direct de trap op die naar het dak voerde, dezelfde bestemming als Flynn. Dat vond ik al vreemd, dus zodra ik Flynn had uitgeschakeld, draaide ik me om naar de trap en daar stond ze, met een Beretta in haar handen. Ik neem aan dat zij de baas was van het kartel.’

‘Dat klopt.’

‘Dus was het kennelijk de opzet haar de rol van gijzelaar te laten spelen, zodat ze nadat Flynn haar had vrijgelaten en mij dan nog niet had gedood, mij alsnog te grazen kon nemen terwijl ik bezig was hem te boeien.’

‘Dat was het plan.’

‘Hoeveel van de rekruten zijn neergeschoten?’

‘Jij bent de enige die het heeft gered.’

‘Dat komt ervan als je een vrouw mannenwerk laat doen.’

Haug spuugde een bruine straal tabakspruim uit en sloeg linksaf een andere weg in.

In de verte zag Darby het kleine gebouw liggen waar ze de afgelopen twee weken had gewoond. In de kleedruimte en het slaapverblijf zag ze licht branden.

‘Waarom gaan we daarheen?’

‘Daar wacht een of andere kerel op je om je in opdracht van de hoofdcommissaris terug naar de stad te brengen,’ antwoordde Haug. ‘Verder geen vragen. Dat is alles wat ik weet.’

Darby had wel een vermoeden. Ze was hoofd van de CSU-unit van de Boston Police, een speciale eenheid die direct viel onder de verantwoording van hoofdcommissaris Chadzynski. De eenheid was samengesteld uit de beste toprechercheurs en forensisch specialisten

van de organisatie en belast met het onderzoek naar geweldsmisdrijven en de opsporing van vermiste personen.

‘Ik weet hoeveel moeite je hebt gedaan om op deze opleiding te komen,’ zei Haug, na weer een fikse bruine klodder. ‘Uiteindelijk hebben je schutterskwaliteiten de doorslag gegeven, je bent verreweg de beste van de groep. En ik moet toegeven dat ik een hoop reserves had om je toe te laten. Naar mijn ervaring ontbreekt het vrouwen aan datgene wat er voor nodig is om deel uit te kunnen maken van een SWAT-team.’

‘Gelukkig heb ik bewezen dat u het mis hebt.’

‘Je bent de tweede vrouw die ik ooit op de opleiding had. Die eerste griet was een eersteklas kutwif.’

Haug keek niet op om te zien of hij haar had beledigd. Dat liet hem volkomen koud. De man nam geen blad voor de mond en het interesseerde hem geen zier wie hij daarmee beledigde. Het was een houding die Darby waardeerde.

‘Dat mokkel eiste nota bene haar eigen kleedkamer,’ vervolgde Haug. ‘En ze bleef maar doorzeuren over de oefeningen en dat ze niet zo gebouwd was als een man, niet over dezelfde kracht en uithoudingsvermogen beschikte en meer van dat geouwehoer. Maar de waarheid was dat ze het gewoon niet aankon. Dat weerhield haar er echter niet van om een aanklacht wegens discriminatie tegen ons in te dienen, waarmee ze overigens geen poot aan de grond kreeg.’

Maar jij verlangde geen enkele speciale behandeling. Je sliep, at, douchte, en leefde samen met de jongens. Je loste je eigen problemen op, je viel me niet lastig met wat voor typische vrouwenproblemen dan ook, en bovendien volbracht je zo ongeveer alles waar ik je aan bloot heb gesteld. En dat zonder ook maar één keer te kankeren of er de brui aan te geven. Je hield je mond dicht en je oren open. Je hebt je uit de naad gewerkt.’

Haug spuwde opnieuw. ‘Ik heb gehoord dat je een doctorsgraad hebt. Dat je in Harvard bent afgestudeerd in criminologie.’

Darby knikte.

‘Ik heb nog nooit een doctor, of welke forensische techneut dan ook, zien doen wat ik jou daarginds heb zien doen. Hebben ze je zo in Harvard leren schieten?’

‘Ik heb veel geoeffend op de schietbaan.’

‘Dat is te zien. Je hebt alle lijfwachten buiten gevecht gesteld, Flynn belet de helikopter te bereiken en de manier waarop je hem te

grazen hebt genomen, was gewoon indrukwekkend. Weet je nog wat ik je heb gezegd over het afvuren van je wapen?’

‘Op elke kogel staat de naam van een advocaat.’

‘Precies. Aangenomen dat wat vanavond heeft plaatsgevonden een echte gijzeling was geweest, dan zou je daar bij Interne Zaken probleemloos mee zijn weggekomen, wat niet betekent dat je niet een of andere advocaat op je dak zou krijgen. Advocaten zijn niet geïnteresseerd in wat recht is of onrecht, of dat je je leven hebt geriskeerd. Waar bloed heeft gevloeid is geld te verdienen en deze advocaten storten zich op je en laten pas los als ze de laatste cent uit je hebben gezogen. Je bent nogal vlot met de trekker, dus je kunt dit feit maar beter in die dikke Ierse schedel van je in gedachten houden, gesnopen?’

‘Gesnopen.’

‘Wat mij betreft mag je elke dag van de week op mijn hachje letten, McCormick,’ zei Haug terwijl hij de deur naar het kantoor voor haar openhield.

3

Darby deponeerde haar uitrusting en wapens op de onbemande balie en liep met rubberen benen naar de kleedkamer. Op een van de aan de vloer geschroefde banken, tussen de rijen grijsstalen lockers, zat Jack Cooper, haar collega van het lab. Onder de stof van zijn polo-shirt bolden zijn getrainde rug- en schouderpijlen op terwijl hij een beduimelde *Playboy* doorbladerde.

‘Hang je altijd rond in mannenkleedkamers?’ vroeg Darby, en ze knoopte haar kogelvrij vest los.

‘Die instructeur van je, Sergeant IJzervreter, zei dat ik hier moest wachten,’ antwoordde Coop, zonder uit het blad op te kijken. ‘Gelukkig vond ik dit op de vloer om me bezig te houden. Heb jij het soms laten vallen?’

‘Wat is er aan de hand?’

‘Een of andere inbraak in een huis in Belham, jouw geboortestad. In Marshall Street. Een vrouw en haar tienerzoon, beiden vastgebonden op een keukenstoel. De vrouw is dood, de jongen ligt in het ziekenhuis.’

‘Hoe heten ze?’

‘Amy Hallcox. De naam van de jongen weet ik niet.’

Darby kende het gezin niet, maar Marshall Street lag op minder dan drie kilometer van de plek waar ze was opgegroeid. Ze herinnerde zich de buurt als een gebied met statige, in victoriaanse stijl gebouwde huizen, met grote gazons en bosrijk achterland, doorsneden met paden die naar de Salmon Brook Pond liepen. Ooit hadden er artsen en advocaten gewoond. Het werd, tenminste in de tijd van haar jeugd, als een van Belhams veiligste buurten beschouwd.

‘Wie heeft de leiding?’ vroeg Darby, terwijl ze op een bank ging zitten om de veters van haar laarzen los te maken.

‘Een man die Pine heet.’

‘Artie Pine?’

‘Ja, dat is hem.’ Coop keek op en staaarde haar aan. Zijn ene oog was blauw, het andere donkergroen. ‘Hoe ken je hem?’

‘Artie en mijn vader zijn samen als politieagent begonnen. Toen werd hij rechercheur en is hij overgeplaatst. Naar Boston, meen ik...’

‘Godallemachtig, wat stink je.’

‘Ik heb daarbuiten drie dagen in deze hitte doorgebracht.’

‘De meeste vrouwen die ik ken brengen hun vakantie aan het strand door. Samantha, bijvoorbeeld.’

‘Wie is Samantha?’ vroeg Darby, en ze gooide haar laarzen in een locker.

‘Samantha James, Miss September.’ Coop hield de opengeslagen middenpagina omhoog. ‘Na haar dag te hebben doorgebracht met het redden van jonge hondjes en poesjes uit het asiel in haar geboortestad San Diego, relaxt ze aan het strand onder het genot van een biertje en een goed boek. Ik durf te wedden dat ze zich graag verdiept in de romantische literaire romans van Jane Austen.’

Darby lachte. ‘Wat weet jij van Jane Austen?’

‘Cheryl, dat kennisje van me, weet je wel? Die vrouw is helemaal weg van Jane Austen.’

‘Dat is elke vrouw.’

‘Kan zijn, maar zij leeft zich écht helemaal in. Soms voeren we samen wel eens een eh... toneelstukje op en dan laat ze me een pak aantrekken en doen alsof ik die Darcy ben uit die vreselijke film *Pride and Prejudice*.’

Darby stelde zich Colin Firth voor als Mr. Darcy en glimlachte.

‘Mis ik iets?’ vroeg Coop. ‘Je krijgt diezelfde dromerige uitdrukking op je gezicht als Cheryl.’

‘Je begrijpt het toch niet. Concentreer je maar weer op je blaadje.’ Darby stond op en mikte haar opgepropte sokken in de wasmand.

‘Mooi schot. Hoe staat het eigenlijk met die yup van je, die snelle bankjongen?’

‘Tim zie ik niet meer,’ zei ze, terwijl ze het vochtige T-shirt over haar hoofd trok.

‘Hoe komt dat zo?’

‘Ach, de gebruikelijke excuses. Ik ben te druk met mijn werk. Ik ben niet bereid me te binden. Ik ben...’

‘Lesbisch?’

‘Begint erop te lijken.’

‘Is hij soms homo?’

‘Natuurlijk niet, sufkop. Tim is een aardige vent, maar het klikt

gewoon niet tussen ons. Moet je dit eens zien.’ Darby pakte haar koppel en trok een klein mes tevoorschijn. ‘Dan zit er ook nog scheermesdraad in, vakjes om spullen in te verbergen en...’

‘Ik kan gewoon niet wachten tot je trouwt. Dat verlanglijstje van je moet wel héél bijzonder zijn.’

‘Dit hoef ik alvast niet meer te kopen. Deze riem mag ik mee naar huis nemen.’

‘Gefeliciteerd,’ zei Coop, en hij verdiepte zich weer in zijn blaadje.

Darby trok haar broek uit en stond voor hem met alleen haar sportbeha en een sportbroekje aan. Ze voelde geen enkele gêne. Coop had haar talloze keren zo gezien. Ze fitnesten samen en liepen na het werk vaak hard in het park.

De afgelopen twee weken had ze geweigerd de vrouwenkleedkamer te gebruiken. Ze had zich in dit rustige hoekje verkleed, terwijl de mannen zich een stukje verder in dezelfde ruimte bevonden. Ze waren allemaal samen naakt naar de douches gelopen.

Deze macho’s hadden nauwelijks enige aandacht aan haar besteed. Eventuele seksuele energie die ze in het begin mochten hebben gehad, werd al gauw verbruikt om ‘The Yellow Brick Road’ en alle andere lichamelijke martelingen waaraan Haug hen blootstelde, te kunnen overleven.

Ze sloeg een schone handdoek over haar schouders en bracht de bundel zweterige kleren naar de wasmand bij de gootsteen. Terwijl ze het elastiekje van haar paardenstaart lostrok, zag ze haar gezicht in de spiegel, waarbij haar blik werd getrokken naar het smalle, witte litteken dat zich door de camouflageverf boven haar kunstmatige jukbeen aftekende. Een implantaat had het bot vervangen dat door Travelers bijl was verbrijzeld.

Darby maakte een punt van de handdoek vochtig en begon de verf van haar gezicht te poetsen. Ze zag Coop naar haar staren en hun blikken ontmoetten elkaar in de spiegel.

‘Mooie strakke buik,’ zei hij.

Darby sloeg haar blik neer en kreeg een beklemd gevoel in haar keel. Niet vanwege het compliment, maar vanwege het opgelaten gevoel dat ze de laatste tijd wel vaker kreeg – de manier waarop Coops stem aan het eind van de dag in haar bleef naklinken. Soms betrapte ze zichzelf erop dat ze aan hem dacht wanneer ze alleen in haar flatje was. Coop was bijna familie, zeker sinds de dood van haar moeder. Darby vroeg zich af of dit nieuwe gevoel dat ze voor hem had mischien iets te maken kon hebben met het feit dat hij benaderd was

door een headhunter voor een nieuwe baan bij een bedrijf in Londen dat zich bezighield met de ontwikkeling van de nieuwste techniek op het gebied van vingerafdrukken – zijn specialisme.

‘Nog wat gehoord uit Londen?’ vroeg ze.

‘Ze hebben hun aanbod verhoogd.’

‘Accepteer je het?’

‘Zeg het.’

‘Wat?’

‘Dat je me zult missen.’

‘Iedereen zal je missen.’

‘Maar jij zeker. Ik vertrek en jij zult jezelf opsluiten in dat dure flatje van je op Beacon Hill, waar je luisterend naar John Mayer je verdriet smooit in Ierse whisky.’

‘Zeg dat nooit meer.’

‘Dat je me zult missen?’

‘Nee, dat ik naar John Mayer luister,’ zei Darby en ze pakte een schone handdoek uit haar locker. ‘Ik ga even snel douchen. Vijf minuten, oké?’

‘Doe maar rustig aan, Dirty Harry.’

4

Voordat Darby in Belham aankwam, wilde ze een indruk van de plaats delict hebben. Terwijl ze Boston uit reed, probeerde ze meerdere malen Artie Pine te bereiken, maar elke keer kreeg ze zijn voice-mail. Uiteindelijk sprak ze een boodschap in.

WBZ, Bostons 24-uurs radionieuwszender, kwam met *breaking news*. Het was een eerder opgenomen, twintig seconden durende nieuwsflits van een reporter ter plaatse die alleen maar vage details wist te melden. ‘Een in Belham woonachtige vrouw en haar zoon waren het slachtoffer geworden van wat de politie omschreef als een amateuristische overval. De vrouw was ter plaatse dood aangekomen, en de zoon was in kritieke omstandigheden naar het ziekenhuis in Belham overgebracht. De politie van Belham wilde de namen van de slachtoffers niet vrijgeven, maar een nauw bij het onderzoek betrokken zagsman omschreef het als “angstaanjagend en afschuwelijk, het ergste wat ik ooit heb gezien”.’ Hier eindigde het verslag, om plaats te maken voor het lokale weerbericht: nog meer regen en verstikkende luchtvochtigheid. De mensen lieten hun airconditioners de hele dag op volle kracht draaien, wat een zware belasting vormde voor het elektriciteitsnet. Een woordvoerder had het publiek gewaarschuwd voor meer stroomstoringen.

Een halfuur later draaide Darby met het busje van de forensische dienst, een donkerblauwe Ford Explorer, Marshall Street in. Op de trottoirs van de doodlopende straat verdrongen zich nieuwsgierige toeschouwers. Witte en blauwe zwaailichten reflecteerden op gezichten en ze staaarde over de daken van de drie bij de ingang geparkeerde politieauto’s naar het einde van de oprit, naar het grote, witte, in koloniale stijl gebouwde huis met een veranda eromheen en een aangebouwde garage voor drie auto’s ernaast. Alleen de middelste deur was open.

Aan weerszijden van de voordeur van het huis hing een buitenlantaarn in antieke stijl. Dezelfde lampen sierden de garage. De oprit

en een basketbalveldje werden van de achtertuin gescheiden door een minstens twee meter hoge houten omheining.

De oprit was met tape afgezet. Darby parkeerde haar auto tegen de stoepwand, stapte uit en pakte haar uitrustingskoffer uit de bagageruimte. Achter alle ramen aan de straatzijde was de zonwering neergelaten. Over het gemaaid gazon zag ze Coop lopen, die zijn uitrusting met zich meezeulde. Op de veranda bij de voordeur stond, gehuld in een witte Tyvek-overall, Michael Banville van de fotografische dienst, een beer van een vent, met een eeuwige stoppelbaard.

Darby knipte haar zaklamp aan en liep naar de rand van het grasveld om de oprit te bekijken. Bloederige voetstappen glinsterden in het felle licht. Bij een ervan plaatste ze een kegeltje om de plek te markeren.

‘Doe geen moeite,’ riep Banville vanaf de veranda. ‘De technische ambulancedienst heeft de oprit, het voetpad en de treden van het bordes al voor zijn rekening genomen.’

Het moet daarbinnen een bloederige toestand zijn. Darby zette haar koffer op het gras en ging daarna, zorgvuldig lettend op waar ze liep, naar de garage.

Er stonden geen auto’s, alleen een paar mountainbikes en een John Deere-grasmaaier. Donkere vlekken op de vloer. Motorolie, was haar eerste indruk, tot ze de lichtbundel van haar zaklamp verplaatste en de bloederige voetstappen zag. Twee afdrukken van een smalle schoen – te oordelen naar het profiel van de zool een sneaker of een sportschoen. Achter in de garage trof ze bloedsporen aan op de houten traptreden die naar een hoger gelegen deur voerden.

‘Als de koningin verschijnt,’ klonk een mannenstem aan de andere kant van de schutting, ‘moeten we dan buigen en haar voeten kussen?’

‘Als je een keertje goed naar haar kijkt, dan wil je wel meer dan haar voeten kussen,’ antwoordde een andere man. ‘Dan wil je je hoofd tussen haar dijen begraven en nooit meer ademen. Heb je haar wel eens van dichtbij gezien?’

‘Ik heb haar een paar keer op het nieuws gezien,’ zei de eerste man. ‘Ze doet me denken aan die Engelse actrice waar ik altijd een stijve van krijg – die uit die *Underworld*-films, kom, hoe heet ze ook weer?’

‘Kate Beckinsale.’

‘Die, ja,’ antwoordde de man, en hij knipte met zijn vingers. ‘Die griet van McCormick lijkt als twee druppels water op haar, maar dan met dat prachtige donkerrode haar. Daar zou ik wel eens met

mijn vingers door willen woelen als ze me op haar knieën een beurt geeft.’

Er klonk luid gelach.

Darby haalde haar schouders op. Ze had al snel begrepen dat een meerderheid van de mannen een vrouw alleen maar als een lust-object beschouwen, uitsluitend bedoeld om hun biologische behoeften te bevredigen. ‘Doe je ding en dump ze’, was het gezegde dat ze regelmatig op het bureau hoorde wanneer haar mannelijke collega’s dachten dat ze veilig buiten gehoorsafstand was.

‘Hé, mannen, luister even.’

Artie Pines stem klonk ouder, zwaarder en hees, geteisterd door te veel sigaren, te veel lange nachten en drank. De stem voerde haar terug naar de lange zondagmiddagen waarop haar vader altijd een barbecue had gehouden, tot hij een paar maanden voor haar dertiende verjaardag werd neergeschoten. Pine, een grote skippybal op pootjes, placht dan, gezeten in een tuinstoel sigaren te roken die haar vader stinkstokken noemde. Het waren goedkope, dunne sigaartjes die zo’n scherpe en doordringende stank verspreidden dat het als het donker werd de muggen op een afstand hield. Zo bracht Pine de hele dag in die stoel door, rokend en drinkend, waarbij hij verhalen opdiste die altijd eindigden in bulderend gelach van zijn publiek. En als hij een van de kinderen vroeg hem nog een biertje uit de koelkast te brengen, dan stak hij ze altijd een opgevouwen dollarbiljet toe.

‘Jullie hebben het wél over de dochter van Big Red,’ zei Pine. ‘Als ze hier is, gedraag je dan een beetje.’

Darby knipte haar zaklamp uit en liep terug naar de voorkant van het huis. Aan de overkant van de straat schenen felle filmlampen. Een groepje mediamensen werd door de politie van Belham geplaatste dranghekken op afstand gehouden.

Coop stond op de veranda te praten met Banville. Darby bestudeerde de bloederige schoenafdrukken op het blauwstenen plaveisel van het voetpad. Ze verschilden van de andere afdrukken. Deze kwamen overeen met die op de oprit.

Darby liep naar ze toe. ‘De schoenafdrukken op het voetpad en de oprit verschillen van het enkele paar dat ik in de garage heb aange troffen,’ zei ze toen ze zich bij hen had gevoegd.

‘Ik ga ermee aan de slag,’ zei Banville en hij pakte zijn fotoapparaat. ‘De hal en de keuken heb ik al gehad. Maar vergeet niet voor je daar binnen gaat zo’n fijn pak aan te trekken.’

‘Geweldig,’ zei Coop. ‘Ik zweet me nu al te pletter.’

‘En dan nóg iets,’ zei Banville. ‘De ramen aan de straatkant. Toen ik hier kwam, waren de jaloezieën en rolgordijnen daar al neergelaten. Maar bij de ramen aan de achterkant en de glazen schuifdeur in de woonkamer was alles omhoog. Zoiets noemen we een aanwijzing, Coop.’

‘Goed om te weten.’

Darby haalde uit de auto een paar Tyvek-overalls. Toen ze er een aantrok lichtte een flitslicht op over haar schouders. Ze zette een veiligheidsbril op, liep terug over het gazon en duwde de voordeur open.

De hal zag eruit alsof er een aardbeving had plaatsgevonden. Alle foto’s waren van de muren getrokken en kapot gegooid. Een antieke secretaire lag met opengetrokken laden op zijn kant. Vrijwel de hele tegelvloer was bezaaid met papieren, familiefoto’s en glasscherven. Bloederige schoenafdrukken liepen van de hal naar de keuken en weer terug. De bruine granito aanrechten lagen vol met gebroken borden en versplinterd glaswerk. De keukenkastjes stonden wijd open, voor zover ze dat kon zien. Elke plank was leeggehaald.

Darby staarde Coop aan. ‘Heeft Pine je hier iets over gezegd?’

Coop schudde zijn hoofd. ‘Als hij dat had gedaan, dan zou ik de “wondertweeling” wel hebben laten opdraven. We redden dit nooit alleen, tenzij we de hele volgende week van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat willen werken.’

Darby ritste haar overall open, pakte haar telefoon en belde de operationele dienst om de hulp van Mark Alves en Randy Scott in te roepen. De eetkamer bevond zich rechts van de hal. Iets wat een porseleinkast leek te zijn en een dressoir lagen op hun kant. Alle laden waren eruit getrokken en de inhoud lag verspreid over een met versplinterd glas bedekt Perzisch tapijt.

‘Laten we via de eetkamer gaan,’ zei ze nadat ze had opgehangen. ‘Dat lijkt me de meest logische route.’

Terwijl ze behoedzaam haar weg door de eetkamer zocht, rook ze cordiet, met vaag op de achtergrond bloed. Het was een penetrante, koperachtige geur waar haar ogen altijd van gingen tranen.

Een boogvormige ingang leidde naar de keuken. Links van haar bevond zich de woonkamer en daar ging ze eerst naar binnen. Op de vloer lag een omgegooide flatscreentelevisie met console. Vanaf een versplinterde glazen schuifdeur liepen modderige voetstappen over het beige tapijt. Op het hardhouten plankier buiten zag ze een paar van dezelfde modderige voetstappen en ze vroeg zich af of die misschien van een van de gealarmeerde agenten konden zijn.

Toen liep Darby via de boogvormige ingang links de keuken in.

Het eerste wat ze zag waren de vingers van de vrouw. De vingers die nog aan haar hand vastzaten, waren achterovergebogen en gebroken, zodat ze in de meest vreemde hoeken stonden. Haar polsen en onderarmen waren met breed plakband vastgebonden aan de armleuningen van de keukenstoel. Meer plakband was gebruikt om haar enkels vast te maken aan de stoelpoten. Haar keel was van oor tot oor opengesneden, zó diep dat ze bijna was onthoofd. Haar ogen waren dichtgeplakt en drie van haar afgehakte vingers waren in haar mond gepropt.

‘Jezus,’ zei Coop achter haar.

Ondanks de airconditioner begon Darby te zweten. Onder de stoel hadden zich grote plassen bloed gevormd die zich als vingers over de witte tegels uitspreidden. Een tweede stoel, met daarop stukken doorgesneden plakband, lag op zijn kant. Een van de repen fladderde in de koude luchtstroom van de ventilator.

Overal op de vloer waren bloederige voetstappen te zien. Twee helderrode bloedsporen liepen van de vloer via de gang naar de toegangsdeur van de garage. Een zwarte handtas lag open op de grond en de inhoud lag verspreid over de tegelvloer.

Elke vierkante centimeter van de keuken was grondig doorzocht. Elke la was opengetrokken, de deur van de koelkast stond open en de schappen waren schoongeveegd. Ook de vaatwasser en de oventeur stonden open; de roosters waren eruit getrokken. Het keukeneiland was losgeschroefd en omgekeerd. De bloederige schoenafdrukken in de gang liepen zowel heen als terug. Iemand was meerdere malen tussen de keuken en de garage heen en weer gelopen.

Coop veegde met zijn arm over zijn voorhoofd. Zijn gezicht zag zo wit als een doek.

‘Ga buiten even een frisse neus halen,’ zei Darby terwijl ze naar de woonkamer liep. ‘Ik ga even met Pine praten.’

Darby liet haar blik langs de met bloed bespatte witte muren gaan. Ze dwong haar blik weer naar de stoelen en ze vroeg zich af of deze zo waren geplaatst dat de vrouw haar zoon had kunnen zien.

5

Aan het gewelfde plafond van de woonkamer hingen twee draaiende ventilatoren. Iemand had met een mes de zwarte leren bank en de twee bijpassende fauteuils opengesneden. De bekleding was opengescheurd, waardoor veren en houtwerk zichtbaar waren. Elk kussen was opengereten. Witte katoenen vulling en schuimrubber waren als een dunne deken witte sneeuw neergedwarreld over het omvergegooide meubilair en de kapot gesmeten fotolijstjes.

Bloeddruppels op het beige tapijt. Glasscherven staken als haaientangden uit de vloerbedekking omhoog en uit de zijkanten van de glazen schuifdeur die naar het plankier leidde.

Darby vond de schakelaar van de tuinverlichting en ze bekeek opnieuw de modderige voetstappen op het plankier en de trap. Over de rechtertrapleuning liep een bloederige veeg, alsof iemand zich daaraan had vastgeklemd.

Darby trok aan de hendel van de schuifdeur. Op slot. In de geleidingsrail op de vloer zat een vergrendelingspen om inbraak te voorkomen. De enige manier om via de deur binnen te komen, was door het glas te breken.

Binnen, op het tapijt, lag veel glas, maar op het plankier buiten lag vrijwel niets. Ze keek naar de andere kant van de woonkamer. In het stucwerk van de kale witte muren zaten twee gaten, van het soort dat door kogels wordt veroorzaakt.

Iemand had staande op het plankier op de deur gevuurd; wat het versplinterde glas op het tapijt verklaarde. Vervolgens was de schutter het huis binnengedrongen, om daarna... de slachtoffers te knevelen? Onwaarschijnlijk. Er was een melding geweest van iemand die gewerschoten had gehoord. Een enkele schutter zou nooit in zijn eentje hebben kunnen schieten, om daarna de slachtoffers te bedwingen en de vrouw te martelen. Dat zou veel te lang hebben geduurd.

De volgende twintig minuten doorzocht Darby de woonkamer, op

zoek naar een kogelhuls. Niets te vinden. Ze onderzocht de keukenvloer. Zonder succes. Had de schutter de tijd genomen om de hulzen mee te nemen?

Ze verwijderde de vergrendelingspen, opende de tuindeur en stapte het plankier op. De zonweringen waren niet neergelaten, wat ook niet nodig was want hier aan de achterkant waren geen huizen, alleen maar een grote tuin met een zwembad en een schuur en, achter het hek, het bos dat doorliep tot Salmon Brook Pond.

Pine stond met twee politieagenten vlak bij het hek dat de afscheiding vormde tussen de achtertuin en de oprit. Hoewel hij langer was dan ze zich herinnerde, was zijn lichaam nog steeds een combinatie van vet en spieren, zoals bij een rugbyspeler op zijn retour. De haren die zijn inmiddels kale schedel omringden, waren gemillimeterd.

Ze hielden alle drie een telefoontje tegen hun oor gedrukt. Pine had haar niet in de gaten, maar de lange, bleke agent met het gemillimeterde haar zag haar wel en hij staaarde naar haar terwijl ze het plankier onderzocht.

Behoedzaam liep Darby dicht langs de schone trapleuning de trap af, maar bleef uit de buurt van het bloed en de modderige voetstapen. Af en toe stond ze stil om een markeerpijlje te plaatsen. Nadat ze de achtertuin had bereikt, draaide ze zich om. Toen ze het licht van haar zaklamp over het grind onder het plankier liet schijnen, zag ze een metaalachtige schittering. Darby bukte zich onder het plankier. Naast een lege patroonhuls zag ze een markeerkegeltje staan; Banville had hem al gefotografeerd. Ze stak haar balpen in de lege huls en bekeek de onderkant. In de metalen rand rond het slaghoedje stond de codering '44 REM MAG' gestanst.

Een Remington Magnum-patroon. Kaliber .44. Een enkel schot was genoeg om een beer te vellen.

Darby legde de huls voorzichtig weer terug op het grind en doorzocht de directe omgeving van het plankier. Ze vond geen andere hulzen.

Ze liep terug naar de trap en liet haar zaklamp over het door de zon vergeelde gras en de grote plassen modderig regenwater glijden.

Daar, zo'n vijf meter van de trap, zag ze bloed op het gras.

Vanuit haar ooghoek zag ze Pine en de twee agenten op haar afkomen.

'Jongens,' zei Pine, 'mag ik jullie voorstellen aan...'

'Blijf waar je bent,' zei Darby. Ze plaatste een markeerpijlje en vervolgde haar zoektocht, waarbij ze dacht aan de sleepsporen in de

keuken en de gang; twee parallel lopende lijnen die veroorzaakt kunnen worden wanneer een lichaam versleept wordt. Bloedsporen liepen via de garagetrap door de garage en hielden daar opeens op. Was het lichaam in een voertuig getild?

De jongen was naar het ziekenhuis vervoerd en de moeder bevond zich in het huis. Was er een derde slachtoffer?

De bloeddruppels op het gras hielden op bij een poort. Die bleek niet op slot. Toen ze het hek langzaam openduwde, zag ze op het hout de bloederige afdruk van een hand.

In het bos liepen voetafdrukken omhoog tegen een met dode bladeren en dennennaalden bedekte steile helling.

‘Zet een paar pluchen oren op en je lijkt net de paashaas,’ zei Pine.

Ze draaide zich om. Hij stond vlak achter haar. De onderkant van de mouwen van zijn witte overhemd waren donker van het zweet. Hij rook naar sigarenrook.

‘Hoelang is het nu alweer geleden dat ik je voor het laatst heb gezien? Een jaar of drie?’

‘Dat was op de begrafenis van mijn moeder,’ antwoordde Darby. ‘Hoe is het met de jongen? Ik hoorde dat hij in het ziekenhuis ligt.’

‘Lichamelijk is hij in orde, maar hij verkeert in een soort shocktoestand. Toen een poliarts hem een kalmeringsmiddel wilde toedienen, sloeg hij helemaal op tilt. We hebben hem even de tijd gegeven om een beetje tot rust te komen. Een paar van mijn mensen bewaken zijn kamer in het St. Joe, zodat er iemand is als hij wil praten.’

Het St. Jozef was Belhams grootste ziekenhuis. ‘Op het nieuws zeiden ze dat hij in het Mass. General lag.’

‘Klopt,’ zei Pine met een fonkeling in zijn waakzame ogen. ‘Dat was bedoeld om de persmuskieten richting Boston te sturen. De meeste zijn erin getrapt, maar een aantal van hen heeft, zoals je ongetwijfeld bij je komst hebt gezien, hiertegenover zijn tenten opgeslagen.’

Slimme zet, Artie. ‘Hoe heet de jongen?’

‘John Hallcox. De moeder heet Amy Hallcox – we vonden haar rijbewijs van Vermont in haar handtas. Volgens de burens zijn zij en haar zoon hier ongeveer een week geleden aangekomen. Zijn naam kenden ze niet. Ze waren nogal op zichzelf. Sommige van de burens hebben hem wel eens kort bij het huis zien rondscharrelen, maar meestal bleven ze binnen. De vrouw reed in een rode Honda Accord. Ik heb het kenteken via alle radiostations laten verspreiden, maar tot dusver heeft niemand iets gezien. Heb je de sleepsporen in de gang naar de keuken gezien?’

Darby knikte.

‘Volgens mij heeft iemand een lichaam naar een auto gesleept en is toen weggereden,’ zei Pine. ‘Voor zover we nu weten, waren alleen de vrouw en haar kind hier. Over deze derde persoon is ons niets bekend.’

‘Het huis staat op naam van een zekere Martin en Elaine Wexler, een ouder echtpaar. De man is een gepensioneerd arts. Hij moet goed hebben geboerd, want ons is verteld dat ze momenteel ergens in Zuid-Frankrijk op vakantie zijn. We proberen achter hun verblijfplaats te komen.’

Darby knipte haar zaklamp uit. ‘Waarom heb je de operationele dienst niets verteld over de omvang van de schade hier? Dan had ik hier voor ik aankwam meer mensen aan het werk gehad.’

‘Ik heb niet zelf gebeld. Maar maak je geen zorgen, ik weet wie het was. Ik zal hem laten vervangen. Sorry dat ik je telefoontje niet kon aannemen. Het was hier een gekkenhuis.’

Darby voelde de drukkende avondhitte en de vermoeidheid op haar lichaam inwerken en tegen de achterkant van haar schedel kloppen. Ze wilde het beetje energie dat ze nog had niet verspillen aan een nodeloze discussie.

‘Het bos heb ik al gehad,’ zei Pine. Hij wees naar zijn modderige schoenen en broekspijpen. ‘Daar hoeft je niet meer heen. Maak je geen zorgen, ik heb niets verstoord. Ik ben de voetsporen helemaal tot aan Blakely Road gevolgd, daar hielden ze op. Degene die daar heeft gelopen, is allang verdwenen.’

Darby vroeg zich af of het voertuig op de weg of in de berm geparkeerd had gestaan en besloot daar later naar bandensporen te zoeken.

‘Ik neem aan dat je al in het huis bent geweest.’

‘Nou en of,’ antwoordde Pine. ‘Wat ik daarbinnen heb aangetroffen zal ik niet licht vergeten.’

‘Wie is daar nog meer binnen geweest, behalve jij?’

‘Alleen Quigly en Peters, de twee opgeroepen agenten. Daar staan ze, in de hoek. Ik heb ze even hier gehouden voor het geval je nog vragen had.’

‘Hebben ze het hele huis doorzocht?’

‘Dat is hun werk.’

Dat wist ze, maar het beviel haar niet. Stel dat iemand per ongeluk een belangrijke aanwijzing onder een schoenzool mee naar buiten had genomen en daar weer was verloren?

‘Zijn die modderige schoenafdrukken op de trap van hen afkomstig?’

‘Laten we het ze gaan vragen.’

‘Ik kom er zo aan.’ Darby knipte haar zaklantaarn aan en liep terug naar de poort. Ze hoorde hoe Pine moeizaam ademend en schommelend wegliep.

Aan de rand van het bos zag ze vlak achter het hek twee hopen droog gras. Muggen dansten rond haar oren en in het licht van haar zaklamp.

Terwijl ze naar de helling liep bedacht ze hoezeer ze dit bos haatte. Vijf jaar geleden had ze de begraven overblijfselen van een vrouw gevonden, opnieuw een slachtoffer van Daniël Boyle en van... die andere... Traveler, Boyles leermeester en medemoordenaar. Veel van hun slachtoffers, vrouwen, mannen, kinderen, en haar jeugdvriendin Melanie Cruz, waren nooit gevonden en moesten hier nog steeds ergens begraven liggen.

Darby bleef staan en luisterde. Ergens in de duisternis voor haar klonk de ringtone van een mobiele telefoon.